

مدیرکل شیلات لرستان گفت: هشت طرح آبی‌پروری با ظرفیت تولید ۱۴۲ تن همزمان با ایام دهه مبارک فجر در استان بهره‌برداری می‌شود. به گزارش اقتصادسراسرآمد، کبارش بیرانوند به ایرنا اظهار داشت: عملیات احداث این طرح های شیلاتی از سال ۱۴۰۰ تاکنون در شهرستان های دورود، الیگودرز، سلسله و بروجرد با اعتبار ۵۴میلیارد ریال انجام شده که ارزش روز آن بسیار بیشتر است. وی افزود: با بهره برداری از این طرح ها در مجموع میزان ۱۴۲ تن در سال به ظرفیت تولید ماهیان سردابی استان اضافه می شود از جمله اینکه ۲ طرح شیلاتی در شهرستان سلسله با ظرفیت تولید هر یک ۲ میلیون قطعه ماهی در سال نقش مهمی در افزایش رونق اقتصادی و اشتغالزایی خواهند داشت.

مدیرکل شیلات لرستان با اشاره به سهم آورده شخصی مالکان این طرح ها گفت: ۴۸ میلیارد ریال از اعتبار هزینه شده برای اجرای این طرح ها از طریق آورده شخصی بوده و تنها یک طرح ۸۵تنی در شهرستان بروجرد ۶میلیارد ریال تسهیلات دریافت کرده و ۲۵ میلیارد ریال نیز آورده شخصی داشته است.

بیرانوند با اشاره به اشتغال ایجاد شده این طرح های تولیدی افزود: با فعالیت این مزارع برای ۱۹ نفر به صورت مستقیم و ۳۸نفر به صورت غیرمستقیم اشتغال ایجاد شد و ۲۱ خانوار از فعالیت آن ها بهره مند خواهند شد.

وی با اشاره به سرمایه گذاری ۱۰ همتی (هزار میلیارد تومان) در حوزه آبی‌ پروری استان طی سال های اخیر گفت: این سرمایه گذاری ها که عمدتاً در شهرستان های جنوبی استان متمرکز است باعث افزایش ۱۷ هزارتنی تولید آبیان استان در آینده نزدیک می شود.

وی عنوان کرد: در سال‌های اخیر با تلاش همکاران و همکاری سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی، تولیدات آبیان استان از ۳۰به حدود ۴۵هزار تن در سال افزایش یافته اما این ظرفیت تنها بخش کوچکی از توان واقعی استان است.

مدیرکل شیلات آب‌های داخلی استان اعلام کرد **توسعه پرورش ماهیان خاوباری در سیستان و بلوچستان**

مدیرکل شیلات آب‌های داخلی سیستان و بلوچستان از گسترش پرورش ماهیان خاوباری سازگار با آب‌های شور در استان خبر داد و این فعالیت را با وجود زمان‌بر بودن، اقتصادی و سودآور توصیف کرد.

به گزارش اقتصادسراسرآمد، عباس علیزاده، به ایسنا بیان کرد: با توجه به افزایش شوری منابع آبی، رویکرد شیلات به سمت پرورش گونه‌هایی از ماهیان خاوباری سوق پیدا کرده که سازگاری بالایی با این شرایط دارند و از نظر اقتصادی نیز توجیه‌پذیر هستند.

وی با اشاره به ارزش بالای این گونه‌ها افزود: اهمیت اصلی این ماهیان علاوه بر کیفیت گوشت به تولید خاویار بازمی‌گردد که از بالاترین قیمت و ارزش افزوده در میان گونه‌های پرورشی ماهیان خاوباری برخوردار است و نقش مهمی در سودآوری این فعالیت ایفا می‌کند.

علیزاده ادامه داد: در فرآیند پرورش، ترکیب ماهیان ماده و نر به‌صورت علمی و برنامه‌ریزی‌شده انجام می‌شود و پس از چند سال نگهداری در محیط‌های پرورشی، این ماهیان به مرحله استحصال می‌رسند و تغذیه آن‌ها نیز به‌صورت کنترل‌شده و اصولی مدیریت می‌شود.

وی یکی از رسانات‌های اصلی شیلات را توسعه همه‌جانبه این صنعت دانست و تصریح کرد: توسعه مزارع پرورشی، ارائه آموزش‌های تخصصی، حمایت‌های فنی و مشارکت در تأمین خوراک از جمله اقداماتی است که برای گسترش پرورش ماهیان خاوباری در سیستان و بلوچستان با دنبال می‌شود.

سید گروه توسعه – حسین دلیر – استان بوشهر با تمام ظرفیت‌های راهبردی‌اش در انرژی، بندر و موقعیت ژئوپلیتیک، تصویری دویاره از توسعه را فراروی ما می‌گذارد: تولید ثروت در مقیاس ملی و توزیع نابرابر آن در سطح استان. تمرکز سرمایه‌گذاری‌های کلان در صنایع نفت، گاز و پتروشیمی طی سه دهه گذشته، نه به تعادل فضایی درون استان انجامیده و نه پیوندی پایدار میان اجزای اقتصاد محلی برقرار ساخته است. نتیجه، تعمیق شکاف‌هایی است که صرفاً جغرافیایی نیستند و به ساحت‌های اجتماعی و نهادی نیز کشیده شده‌اند. در سوی دیگر این معادله، شمال استان بوشهر قرار دارد. قلمرویی با قابلیت‌های ترکیبی در کشاورزی، گردشگری، میراث تاریخی و لجستیک که با وجود این ظرفیت‌ها، از دسترسی مؤثر به مولدهای رشد بازمانده است. آن‌چه امروز در بوشهر دیده می‌شود، صرفاً نابرابری در حجم سرمایه‌گذاری نیست، بلکه گسستی است میان منطق استقرار فعالیت‌های اقتصادی و زیست واقعی قلمرو. بندر، صنعت و تجارت، هر یک مسیر خود را پیموده‌اند؛ جدا از پیرامون و بی‌ارتباط با یکدیگر.

چنین وضعیتی را نمی‌توان صرفاً به کمبود منابع، ضعف مدیریت محلی یا اختلال اجرایی فروکاست. ریشه‌ای ساختاری و عمیق‌تر دارد. استان بوشهر با نوعی تصالب در سازوکارهای توزیع فرصت توسعه مواجه است؛ जबی که نهاده‌ها، مقررات و اولویت‌ها به‌طور نظام‌مند از مدلی خاص در توسعه پشتیبانی کرده و سایر بدیل‌ها را به حاشیه رانده‌اند. با چنین فرضی، اندازه و میزان توسعه دیگر معیار اصلی نیست و باید بر چگونگی و نحوه انتفاع از توسعه متمرکز شد.

رژیم صنعت‌سالار و نابرابری فضایی

الگوی غالب توسعه در بوشهر را می‌توان در چارچوب آنچه اقتصاددانان سیاسی «رژیم رشد صنعت‌سالار» می‌نامند، فهم کرد؛ الگویی که رشد را از قلمرو و نهادهای محلی منفک می‌سازد. این صنایع، با وجود سهم بالای خود در تولید ناخالص داخلی، پیوندهای محدودی با اقتصاد محلی برقرار کرده‌اند. حاصل کار، شکل‌گیری جزایر متمرکز توسعه در جنوب استان بوده؛ نقاطی با تمرکز سرمایه، زیرساخت و اشتغال تخصصی که ارتباط چندانی با پیرامون خود ندارند. در چنین چارچوبی، نابرابری فضایی نه خطای سیاستی است و نه پیامد تصادفی؛ بلکه محصول منطقی تنظیم نهادی توسعه است. تمرکز بودجه‌ها، شبکه تصمیم‌گیری متمرکز، معافیت‌های بدون هدف‌گذاری مشخص و بی‌توجهی به زنجیره‌های ارزش محلی، به‌تدریج ساختاری را تثبیت می‌کنند که در آن رشد اقتصادی الزاماً به بهبود رفاه عمومی در سطح استان منجر نمی‌شود. پیامد ناگزیر این مسیر،

آسیب‌پذیری ساختاری اقتصاد بوشهر در برابر شوک‌های بیرونی است؛ از نوسانات بازار انرژی گرفته تا اثر ناگزیر تحریم‌ها.

تجربه سیاست‌گذاری توسعه در استان به‌روشنی نشان می‌دهد که انباشت پروژه‌ها لزوماً به انباشت ظرفیت منجر نشده است. مسئله به خود پروژه‌ها بازمی‌گردد، بلکه به فقدان سازوکاری مربوط است که آن‌ها را درون یک منطق توسعه‌ای مشترک قرار دهد. هر مداخله، جداگانه و کوتاه‌مدت تعریف شده و کمتر پاسخی به این پرسش داده که چه جایگاهی در کلیت اقتصاد استان دارد. توسعه، به‌جای تبدیل شدن به فرایندی نهادمند و انباشتی، به مجموعه‌ای از اقدامات پراکنده تقلیل یافته؛ وضعیتی که در آن، نابرابری فضایی نتیجه‌ای قابل‌پیش‌بینی به شمار می‌آید.

«شمال بوشهر» ظرفیت‌های معطل‌مانده

نیمه شمالی استان بوشهر، برخلاف تصور رایج از «کم‌ظرفیتی»، واجد مجموعه‌ای متنوع از قابلیت‌های اقتصادی است. کشاورزی با ارزش افزوده بالا، گردشگری فرهنگی و طبیعی، صنایع کوچک و متوسط و موقعیت لجستیکی مناسب برای پیوند پس کرانه‌ها با بازارهای داخلی. ظرفیت‌هایی که در غیاب نهادهای پشتیبان، هیچ‌گاه به فرصت‌های پایدار توسعه بدل نشده‌اند.

پس کرانه صرفاً فضایی پیرامون بندر نیست؛ قلمرویی است برای بازتولید ارزش؛ نه فقط معبری برای عبور کالا. زمانی که این قلمرو و در زنجیره‌های تولید و تجارت ادغام نشود، بندر به گلوگاهی برای عبور کالا بدل می‌شود، نه موتور شکل‌دهی به توسعه. در چنین وضعیتی، جریان تجارت برقرار می‌ماند، اما پیوندهای تولیدی و نهادی شکل نمی‌گیرند. تجربه‌های موفق نشان می‌دهد که بدون فعال‌سازی پس کرانه، حتی بزرگ‌ترین بنادر هم به لنگرگاه‌هایی منزوی تبدیل می‌شوند که اثرات آن‌ها از محدوده‌ی خود فراتر نمی‌رود.

در شمال استان بوشهر، مسئله دقیقاً از همین‌جا آغاز می‌شود. قلمرویی برخوردار از ظرفیت‌های متنوع که هرگز به‌صورت نهادمند در شبکه‌های تولید، تجارت و سرمایه ادغام نشده است. مسئله نه فقدان ایده است و نه کمبود نیروی انسانی؛ گره اصلی، غیبت نهادهایی است که بتوانند این ظرفیت‌ها را به گردش پایدار درآورده و به شبکه‌های فراگیر اقتصادی متصل کنند. در عمل، شمال استان به هسته‌ای متمرکز تبدیل شده است. بی‌آنکه از سازوکارهای نهادی لازم برای مهار پیامدهای نامطلوب سرریز توسعه بهره‌مند باشد. تداوم این وضعیت، به تعمیق شکاف میان جنوب صنعتی و شمال کم‌برخوردار می‌انجامد؛ شکافی که دیگر صرفاً اقتصادی نیست و اکنون لایه‌های اجتماعی و سیاسی را نیز دربر گرفته است.

«سراسرآمد» بررسی کرد؛

«منطقه آزادبوشهر» بدیل توسعه متوازن

استان بوشهر نیازمند توسعه مختص قلمرو با امکان باز تولید است

و صنایع بزرگ انرژی است. مسئله اما بیش از آن‌که به رقابت مربوط باشد، به بازتعریف نسبت‌ها بازمی‌گردد. صنایع نفت و گاز مستقر در جنوب استان می‌توانند از مسیر منطقه آزاد، به شبکه‌ای از خدمات تخصصی –تعمیرات، لجستیک و تولید قطعات– متصل شوند. شبکه‌ای که بخش مهمی از آن قابلیت استقرار و رشد در شمال استان را دارد. نتیجه‌ی چنین پیوندی، هم کاهش هزینه‌های صنایع بزرگ است و هم فعال شدن اقتصادهای محلی.

در این چارچوب، منطقه آزاد نقش‌ی توزیعی می‌یابد و به واسطه‌ای برای سرریز منافع انرژی در سطح استان تبدیل می‌شود. این نگاه، افزون بر کاهش تنش‌های فضایی، قدرت چانه‌زنی استان را در سطح ملی نیز ارتقا می‌دهد.

بازآفرینی نابرابری باظاهری نو

هیچ بدیل نهادی‌ای بدون مخاطره نیست و منطقه آزاد بوشهر نیز از این قاعده مستثنا نخواهد بود. اگر این نهاد به بازیگری منفک از راهبرد توسعه استانی تبدیل نشود، این احتمال وجود دارد که همان الگوی تمرکز، این بار در لباسی تازه بازتولید شود. مناطق آزاد، اغلب سرنوشت تلخی از توسعه اقتصادی مورد انتظار را تجربه کرده‌اند و به کانون واردات، سوداگری زمین یا فعالیت‌های کم‌پیوند با اقتصاد محلی بدل شده‌اند. نشان می‌دهد که بدون شفافیت نهادی، پاسخ‌گویی مدیریتی و اتصال نهادمند، منطقه آزاد می‌تواند خود به بازتولید جدید در حکمرانی توسعه بدل شود. از همین رو، موفقیت منطقه آزاد در گرو پیوند شفاف با اسناد بالادستی و برنامه‌های توسعه‌ای استان است. در غیر این صورت، به‌جای ابزار سیاستی به گره‌ای تازه در مسیر توسعه بدل خواهد شد.

گذار از پروژه به نهاد

مسئله توسعه در استان بوشهر، کمبود پروژه یا سرمایه نیست؛ به چگونگی سازمان‌دهی نهاده‌ها و قواعد بازی توسعه مرتبط است. تا زمانی که تمرکز صنعت‌سالار در جنوب استان بدون مکانیسم‌های مؤثر بازتوزیع نهادی تداوم یابد، هر تلاش در رشد اقتصادی می‌تواند به تعمیق شکاف‌های فضایی در همان مقیاس استان منجر شود. منطقه آزاد بوشهر اگر بر پایه حکمرانی شبکه‌ای طراحی و هدایت شود، امکان گذار از توسعه نامتوازن به توسعه متوازن را فراهم می‌کند. بدلیی که نه موتور توسعه جنوب را تضعیف می‌کند و نه شمال استان را به حاشیه می‌راند. تحقق این نقش، مستلزم عبور از نگاه جزیره‌ای، اولویت‌دهی به سرریزهای توسعه‌ای و تعهد عملی به عدالت فضایی است. تنها در این چارچوب است که توسعه یک بخش از استان بوشهر به بهای بازتولید عقب‌ماندگی در بخشی دیگر محقق نمی‌شود. بلکه هر دو، به‌مثابه اجزای پیگرهای واحد از یک نهاد، به زیرساختی برای شکل‌دهی به الگویی پایدار، متوازن و فراگیر از توسعه در سراسر استان تبدیل خواهند شد. مسئله اصلی استان‌های صنعتی همچون بوشهر، توسعه بیشتر نیست؛ توسعه‌ای است که در قلمرو بماند و امکان بازتولید داشته باشد.

در این نقطه است که ایده منطقه آزاد بوشهر، نه به عنوان پروژه‌ای مستقل، بلکه به‌مثابه پاسخی نهادی به گسست‌های فضایی و نهادی استان موضوعیت می‌یابد.

«منطقه آزاد» فراتر از «قلمرو معافیت‌ها»

ایده ایجاد منطقه آزاد بوشهر در بستر چنین چالش‌هایی مطرح شده است. اگر این ایده صرفاً به توسعه یک محدوده جدید جغرافیایی تقلیل یابد، نه‌تنها مسئله‌ای را حل نمی‌کند، بلکه خطر بازتولید نابرابری‌ها را نیز به دنبال دارد. تجربه برخی مناطق آزاد کشور نشان داده که توسعه جزیره‌ای، چگونه می‌تواند به ضدخود بدل شود. منطقه آزاد بوشهر اما با خوانش‌سی دیگر، امکان پیگیری الگویی متمایز از توسعه را فراهم می‌کند. الگویی که در آن، منطقه آزاد قلمرویی محصور برای اعطای انواع معافیت نخواهد بود و به نهادی شبکه‌ای و تجارت‌محور با مأموریت بازتوزیع ارزش افزوده در مقیاس استان بدل می‌شود. از این منظر، منطقه آزاد شمال استان در تقابل با صنایع انرژی جنوب قرار نمی‌گیرد و کارکرد آن، تکمیل زنجیره‌های موجود از مسیر اتصال، واسطه‌گری و خلق سرریزهای نهادی خواهد بود.

بدیل نهادی توسعه نامتوازن

اگر موضوع از منظر اقتصاد سیاسی صورت‌بندی شود، مسئله اصلی به طراحی نهادی بازمی‌گردد. منطقه آزاد بوشهر می‌تواند نقشی بدیل در گذار به عدالت فضایی توسعه ایفا کند؛ البته تنها در صورتی که واجد سه کارکرد کلیدی باشد. نخست، اتصال زنجیره‌های ارزش محلی به شبکه‌های ملی و فراملی. موهبت منطقه آزاد، زمانی حائز ارزش است که بستری برای ارتقای صنایع کوچک و متوسط، کشاورزی و فرآوری شده و خدمات لجستیکی در شمال استان گردد. در غیر این صورت، فضایی برای واردات بی‌رویه، انبارش کالا و فعالیت‌های کم‌پیوند با اقتصاد محلی خواهد بود. دوم، گذار از منطق معافیت فراگیر به تنظیم‌گری هوشمند. به تجربه می‌دانیم که معافیت‌های مالیاتی و گمرکی در غیاب هدف‌گذاری نهادی، زمینه‌ساز رانت و انحراف منابع می‌شوند. در مقابل، تنظیم‌گری مبتنی بر عملکرد از جمله مؤثر با تولیدکنندگان بومی امکان توزیع واقعی سرریزهای توسعه‌ای را فراهم می‌کند.

سوم، تقویت حکمرانی شبکه‌ای. منطقه آزاد می‌تواند به میدانی برای هم‌نشینی دولت، بخش خصوصی، شهرداری‌ها، تعاونی‌ها و دانشگاه‌ها شبیه شود. الگویی از حکمرانی که توزیع تصمیم‌گیری و کاهش تمرکز نهادی را ممکن می‌سازد.

بدون تحقق هم‌زمان این سه کارکرد، منطقه آزاد هیچ نقشی در توسعه متوازن نمی‌آفریند و صرفاً نسخه‌ای بازطراحی‌شده از تمرکزگرایی را ارائه می‌دهد.

نسبت منطقه آزاد با صنایع انرژی

یکی از سوءبرداشت‌های رایج، تصور تقابل میان منطقه آزاد

بازتاب

قائم‌مقام مدیرعامل سازمان منطقه آزاد قشم:

بخشی از درآمد منطقه آزاد قشم صرف اجرای

پروژه‌های عمرانی جزیره می‌شود

قائم‌مقام مدیرعامل سازمان منطقه آزاد قشم گفت: جزیره قشم از ظرفیت‌های کم‌تظیر در حوزه‌های تجارت، لجستیک، گردشگری و فعالیت‌های دریامحور برخوردار است و با اجرای طرح‌های بزرگ عمرانی و اقتصادی، این جزیره در آستانه تحولی بزرگ قرار دارد. به گزارش اقتصادسراسرآمد، علی کمالی با اشاره به ظرفیت‌های گسترده جزیره قشم در بخش‌های تجاری و اقتصادی به ایسنا اظهار کرد: همه زیرساخت‌های لازم برای تبدیل قشم به یکی از قطب‌های مهم تجارت و دریانوردی کشور وجود دارد. وی افزود: بخشی از درآمد حاصل از منطقه آزاد قشم صرف اجرای پروژه‌های عمرانی از جمله ساخت جاده، تأمین آب پایدار و احداث مسکن روستایی در سراسر جزیره می‌شود. کمالی با بیان اینکه «بندر سوزا» با عمق ۲۸ و ۳۰ متر از مهم‌ترین بنادر جزیره برای صادرات و واردات کالا هستند، گفت: این بنادر از ظرفیت‌های کلیدی قشم برای گسترش فعالیت‌های تجاری محسوب می‌شوند. او با اشاره به پیشرفت طرح‌های زیربنایی بزرگ در استان هرمزگان اظهار کرد: شبکه خلیج‌فارس شامل پل خلیج فارس، جاده، ریل و اسکله طی سه سال آینده ساخته می‌شود که تاکنون حدود ۱۰ درصد پیشرفت فیزیکی داشته است. قائم‌مقام مدیرعامل سازمان منطقه آزاد قشم اجرای این طرح‌ها را زمینه‌ساز توسعه اقتصادی جزیره دانست و گفت: با تکمیل طرح بانکرینگ و شبکه خلیج فارس، قشم به سرزمین اصلی متصل می‌شود و رونق ترانزیت، خدمات‌رسانی و فعالیت‌های اقتصادی در جزیره چندبرابر خواهد شد.

کمالی درباره وضعیت منابع آبی نیز گفت: آب شهرهای قشم و در گه‌گاه پایدار است اما در بخش روستاها هنوز مشکل داریم که به‌زودی مسئولیت تأمین آب روستاها به منطقه آزاد واگذار می‌شود تا این نارسایی نیز برطرف شود. وی به اهمیت تأمین مسکن برای ساکنان جزیره اشاره کرد و افزود: اراضی منطقه آزاد در قالب طرح نهضت ملی مسکن به جوانان واگذار شده است و با ارائه تسهیلات و آمادسازی زمین‌ها، تلاش می‌شود تا نیمه نخست سال آینده مشکل مسکن جوانان قشم برطرف شود. کمالی، مهم‌ترین طرح توسعه‌ای قشم را طرح بانکرینگ عنوان کرد و گفت: از ساحل سلخ تا کریدور بین‌المللی تنها پنج مایل دریایی فاصله وجود دارد و سالانه حدود ۵۰هزار کشتی تجاری از این مسیر عبور می‌کنند. به این کشتی‌ها می‌توان ۲۵ نوع خدمت ارائه کرد که درآمدی بین ۳۰ تا ۵۰میلیارد دلار در سال دارد، در حالی که سهم قشم از این ظرفیت تاکنون صفر بوده است. وی تأکید کرد: توسعه طرح بانکرینگ در دستور کار منطقه آزاد قشم قرار دارد و اجرای آن می‌تواند موجب جهش اقتصادی، تقویت خدمات دریایی، و ارتقای جایگاه قشم در تجارت بین‌المللی خلیج فارس شود.

دریچه

سرپرست اداره کل بندر کیش:

ارتقای ایمنی بندر کیش با استقرار شناور چندمنظوره

آتش خوار پیش از نوروز ۱۴۰۵

سرپرست اداره کل بندر کیش با تأکید بر جایگاه راهبردی ایمنی در عملیات‌های بندری و دریایی، از استقرار یک فروند شناور چندمنظوره آتش‌خوار مجهز به سامانه‌های پرتاب آب و فوم در بندر کیش خبر داد. به گزارش اقتصادسراسرآمد، رضا راکیان با اشاره به سیاست‌های این سازمان در حوزه ارتقای ایمنی و بنادر اظهار داشت: ایمنی یکی از مؤلفه‌های اساسی در ارائه خدمات بندری و دریایی به شمار می‌رود و در بسیاری از موارد، در اولویت نخست عملیات‌های بندری قرار دارد. بر همین اساس، ارتقای زیرساخت‌ها و تجهیزات ایمنی همواره در دستور کار بندر کیش قرار داشته است.

وی افزود: در همین راستا و با پیگیری‌های انجام‌شده، فرآیند تأمین یک فروند شناور آتش‌خوار در دستور کار قرار گرفت و با توجه به نزدیکی ایام نوروز، به‌زودی این شناور مجهز به سیستم‌های پرتاب آب و پرتاب فوم با مخازن مجزا در بندر کیش مستقر خواهد شد. برنامه‌ریزی انجام‌شده بر آن است که نوروز ۱۴۰۵ با تمرکز ویژه بر ارتقای ایمنی بندری و دریایی مدیریت شود.

سرپرست اداره کل بندر کیش با تأکید بر بهره‌برداری مستمر از این شناور و استفاده از این شناور محدود به ایام خاص نخواهد بود و با توجه به اهمیت موضوع ایمنی، این شناور در طول سال به‌صورت مستمر در چرخه عملیاتی بندر کیش مورد استفاده قرار می‌گیرد که این امر یک مزیت مهم برای ارتقای سطح ایمنی بندر محسوب می‌شود.

راکیان با اشاره به تعهدات بین‌المللی کشور در حوزه دریانوردی خاطر نشان کرد: با توجه به عضویت جمهوری اسلامی ایران در کنوانسیون‌های بین‌المللی دریایی و الزامات سازمان جهانی دریانوردی، رعایت این استانداردها امری ضروری است و استقرار این شناور در بندر کیش در همین چارچوب و در راستای ارتقای انطباق با مقررات بین‌المللی انجام شده است.

وی در تشریح قابلیت‌های این شناور گفت: این شناور یک شناور چندمنظوره است که علاوه بر انجام عملیات اطفای حریق، توانایی مشارکت در عملیات بندری از جمله کمک به پهلوگیری و جداسازی شناورها از اسکله را دارد و همچنین می‌توان از آن در مأموریت‌های امداد و نجات بهره‌برداری کرد.

سرپرست اداره کل بندرکیش در پایان تأکید کرد:استقرار این شناور چندمنظوره، نقش مؤثری در ارتقای سطح آمادگی عملیاتی، افزایش ایمنی بنادر و بهبود کیفیت خدمات بندری ایفا خواهد کرد و گامی مهم در مسیر توسعه پایدار و استاندارد زیرساخت‌های دریایی جزیره کیش به شمار می‌رود.